

дойде въ Северна България. Градоветъ Стара-Загора, Казанлъкъ и селата били запалени. Много мирни българи били избити, а останалитъ живи избѣгали, минали Балкана и слизатъ къмъ Дръново, Търново и Севлиево, за да се спасяватъ.

Мѣстото на събитията въ разказа.

Ние тръпнемъ. Скоро пжтищата се задръстиха съ бѣжанци. Стари, млади, деца... вървятъ пешъ изъ каловетъ. На гърбъ носятъ по нѣкоя дрешка или торбичка съ разни нѣща. Старитъ водятъ конь, или каратъ по 2—3 овчици, или нѣкоя кравка. Дъждъ вали. Върху колата бѣжанцитъ наслагахъ вършина съ шума, рогозки, или черги. Времето застина, а пжтищата страшно се продъниха и развалиха.

Топоветъ къмъ Габрово зловещо гърмятъ. Селянитъ си спомнятъ, когато преди една година турскитъ топове бучаха въ Дръновския манастиръ. Какво ще стане? Ами ако Сюлейманъ паша надвие?

— Где ставатъ боеветъ? питатъ мнозина.